

BANCA

Cătălin Angelo Ioan

În banca, rămasă astăzi prăfuită,
Atent observator al unei vieți nescrise,
Îmi făuream o lume-nchipuită
Dintre coperti astăzi demult închise...

Din paranteze ce veșnic dispăreau
Soluții mi se relevau îndată
Și rând pe rând necunoscutele treceau
În lumea lui “A fost odată...”

Mobilele plecau în goană,
Mereu în sus, pe planuri înclinate,
Cu fire aflate-ntr-o perpetuă hârjoană
Ce-ntotdeauna le lipseau de libertate...

Baghete magice amestecau substanțe
Ca într-o vrajă a unui Demiurg,
Clădind o lume de speranțe
Îndepărtând al omenirii amurg...

Din ADN-uri răsucite
Vedeam strămoșii cum mă-ndrumă
Pe drumurile nesfârșite
Ale unei vieți ce nu cunoaște brumă...

Din când în când, în lume evadam,
Sărind agil obstacolele efemere,
Cu gândul și cu fapta colindam
O lume ce-o visam lipsită de tăcere...

Trecut-au anii și greoiul pas
Mă poartă astăzi într-o lume-n noapte,
Hrănindu-se cu plastic pentru un scurt popas
Mobilele se întorc pe drumurile rupte...

Cuminte stau în paranteza vieții
Necunoscutele se-ascund ca într-un joc nestins
Nu pot să mai dărâm pereții
Ce mă declar' a lumii prins.

Dintre coperti astăzi demult închise
Mi-am făurit o lume-nchipuită.
Trecut observator al unei vieți proscrise,
Privesc la banca, rămasă și astăzi prăfuită...